

LÁSZLÓFFY CSABA
Zivataros krónika

*Kúszik a felleg, csúz a beszéd;
 kormos üvegre kormoz az ég,
 bűzlehelet száll, görcsös a lét.*

*Édeni kerttel íz s a bogár
 árba hanyatlik (dől a dagály) –
 tükröd a szennyvíz; szem sava sár.*

*Csordul az édes fürtön a fény,
 bárha esengsz még, muslica-lény,
 mustzavarosba fül a remény.*

*Szűk alagútban – tört, meszes ér –:
 serceg a vízcsap, sípol a vér;
 zöldarany-álmom sápad, alél.*

*Hús fedezéke: smink csak a bőr;
 gaz s derű füstje ég fele tör –
 izzik az alkony; zárul a kör.*

Mint sebzett tárgy

*Elszakadván az ógörög mezőktől, hinni
 abban, ami még megtart, ha igaz –
 fák visszfénye a voltidők felől mindig
 más arcot mutató a vízen, a nyelv vigasz-
 hullámainak érzékenysége, amint révbe érnek
 az örök ritmust utánzó óceáncsendbe.
 Titkolt bűn, gondolat- és térbitorló érdek;
 a líra logikával soha meg nem fejthető rendje
 (egy kenuorr sebességével sikló hasonlatba
 sűrített morál, vagy lepkeszárnynál merészebb
 s törekenyebb vágyak és szerelem, ha
 visszaszívna magába a természet).*

*Akárha a bethlenszentmiklósi kastély arkádjai,
 erkélye: omladozóféiben.
 Mint hókristályok fehérlenek a középkori
 virágénekek ilyenkor tél elején a térben.
 A széttört egyensúly, a szertefoszló virágkehely.
 Egy sebzett, fölöslegesnek ítélt tárgy, amely
 időnként megvillantja néhai
 legbizalmasabb magját: valahol (akárhoh)
 ez jelenti – ha nem is nyelvtani
 értelemben – még a terápiát.
 Valaki az enyhet hazudó szélben a haját
 szárítja és behunyt szemével a távolból
 mindent elöntő érzelemfolyamba lát.*